

DE TANK

nr. 297
December 2025



P.22

COYTE IN SCHAAL 1/72

IN DIT NUMMER

P.10



AUGUSTE THIN EN DE ONBEKENDE SOLDAAAT

P.16



HET M5 ANTITANKKANON

P.26



BELGISCHE T15

Sander Ruys

OP PATROUILLE

Voertuigen van de
Koninklijke Marechaussee
1945-2015



Nieuw boek over voertuigen van de Koninklijke Marechaussee

3

Na zijn boek "Wiel en Rups, voertuigen van de landmacht 1945 – 2015" (2e druk Walburg Pers 2021) dat bijna is uitverkocht, heeft Sander Ruys (1952) zich gezet aan het schrijven van een boek over de voertuigen van de KMar in dezelfde periode. Het boek behandelt de naoorlogse motorisering van de Koninklijke Marechaussee, zowel van de blauwe als van de groene KMar en richt zich op voertuigen die als KMar-voertuig herkenbaar zijn.

Het verhaal wordt verteld tegen de achtergrond van de organisatie en de taken van de blauwe en de groene KMar. Aan de hand van foto's laat dit boek de ontwikkeling zien van het voertuigenpark dat door de uitbereiding van de taken in de loop der jaren veel gevarieerder is geworden. Motorfietsen, jeeps, surveillanceauto's en -bussen, bestelbussen, vrachtauto's, autobussen, gepantserde wiel- en rupsvoertuigen, aanhangwagens en opleggers passeren de revue. Het betreft Harley Davidson-, BMW- en Yamaha-motorfietsen, Ford Escort en Opel Astra surveillanceauto's, Volkswagen Transporter en Ford Transit surveillancebussen, Willys-jeeps en de Mercedes Benz G-klasse, DAF- en Mercedes Benz- vrachtauto's en gepantserde Toyota Land Cruisers en YPR 765-pantserrupsvoertuigen. Ook het materieel van bijzondere eenheden krijgt aandacht, waaronder



1



De Onbekende Soldaat onder de Arc de Triomphe

Soldaat Auguste Thin (L) die zojuist de kist van de onbekende soldaat heeft aangewezen. Naast hem de minister van oorlog André Maginot.

DOOR MARCEL VON HOBE

“Op 8 november 1920 krijgt Auguste Thin, een 21-jarige soldaat van de tweede klasse bij het 132^e Regiment Infanterie, de taak om de onbekende soldaat aan te wijzen die onder de Arc de Triomphe zal rusten.”

In de vakantie was ik op bezoek in de Citadel van Verdun. Het grote fort midden in Verdun dat in 1916 kort achter de frontlijn lag. Lang verhaal kort: ik kon deze ‘attractie’ niet waarderen. Je zit in een soort geautomatiseerd elektrisch karretje dat over een ‘spoor’ rijdt, waarbij je een bril met videoprojectie op krijgt en het verhaal van een Franse soldaat hoort. Verder zijn de gangen leeg en is er af en toe een ‘beamershow’ te zien.

Wèl interessant is een kleine fotodisplay over Auguste Thin. Natuurlijk alleen in het Frans dus ik moest het verhaal bij de interessante foto’s later achter de computer uitpluizen.

Auguste meldt zich vrijwillig als soldaat aan op 3 januari 1918 in Lisieux, nog geen 19 jaar oud. Hij neemt in de gelederen van het 243^e RI-deel aan de tegenaanval in de Champagne, waarbij hij door een gasaanval wordt uitgeschakeld. Na enkele maanden herstellen bevindt hij zich op de Hartmannswillerkopf in de Vogezen. Later, bij het sluiten van de wapenstilstand, is hij niet ver daar vandaan, in Guebwiller. In november 1920 is hij in Verdun in de kazerne Niel. Hij maakt daar deel uit van de groep die belast is met de vreselijke taak om de grond met bajonetten door te spitten, op zoek naar botten die overal nog onder de grond liggen.



8 kisten staan opgesteld in de Citadel van Verdun





DAF M39 in resin

DOOR PIET VAN HEES

In DE TANK nummer 289 en 290 heb ik uitgelegd hoe ik bouw aan een serie van DAF M39 pantserwagens. De vorige artikelen gingen over twee resinkits van de M39 en een 3D geprinte versie van de M40. Inmiddels heb ik al lange tijd nóg twee kits van de M39 in huis. Ik zeg in huis maar bedoel eigenlijk op het schap van de langdurige projecten. De één was wel een heel oude namelijk een vacuform kit en de ander een resinmodel van MR-Models. Om alles goed te kunnen vergelijken had ik besloten ook die kits eens onder handen te nemen. Dus ter vergelijk hierbij de eerste van die twee, de MR-kit.

MR had me ooit al eens geholpen aan een set wielen, die helemaal niet slecht waren, voor onder de vintage resin M39 en die leek erg dicht bij de ultieme M39. Bij het uitpakken van de MR-kit bleken er nogal wat beschadigingen te zijn en ook de gebruikelijke blokken van het gieten waren pittig. Het model is van een gebruikelijke variant resin: iets bros en grillig in het breken en doorzagen. En uiteraard nat schuren. Gaandeweg is er in de afgelopen jaren steeds meer aan details boven water gekomen en MR heeft zijn model ook een paar keer verbeterd. Er zit als kanon zelfs een





Het M5 antitankkanon, 1943 t/m 1945

Vanaf het moment dat in 1939 de oorlog in Europa uitbrak observeerde het Amerikaanse leger met belangstelling de toenemende mate van pantserbescherming die tijdens het conflict zichtbaar werd. Terecht werd vastgesteld dat het toen gangbare 37mm antitankkanon ontoereikend was voor het moderne slagveld.

Het alom aanwezige 37mm antitankkanon M3 was in december 1938 door het Amerikaanse leger gestandaardiseerd, maar de productie begon pas eind 1940. Tegen die tijd was de oorlog in Europa al in volle gang en het Amerikaanse leger zag de noodzaak voor verbetering.

Ordnance zette zich in om snel een krachtiger antitankwapen te ontwikkelen, waarbij eerst werd gekozen voor een geschikt 75mm wapen gebaseerd op de M1897, nog voordat men begon aan een 3-inch project. Gebruikmakend van de loop van het in ontwikkeling zijnde 3-inch luchtafweerkanon T9, werd het antitankkanon T10 gecreëerd. De luchtafweerloop werd gecombineerd met een sluitstuk, het terugslagmechanisme, de kanondrager en het schild van de 105mm houwtiser M2.

Het testen van het nieuwe wapen begon in september 1941 op de Aberdeen Proving Ground basis. Het bleek onmiddellijk superieur aan het gelijktijdig ontwikkelde 75mm antitankkanon. De positieve

testresultaten leidden tot een spoedbestelling van 100 exemplaren van het nieuwe 3-inch kanon. Op dit punt werd besloten een exemplaar naar de Field Artillery Board te sturen voor verdere tests. Deze raad adviseerde talrijke detailwijzigingen in het ontwerp. Maar, erger nog, wees de beoogde gebruiker, de Tank Destroyer Branch, het kanon resoluut af en gaf in plaats daarvan de voorkeur aan gemotoriseerde antitankkanonnen (die ze overigens al gebruikten). De infanterie was ook fel gekant tegen het nieuwe wapen vanwege het aanzienlijke gewicht (2.260 kg) en de lengte van 7,1 meter. Zowel de Tank Destroyers als de infanterie verzochten om de verdere aanschaf van de 7,6cm kanonnen te annuleren.



3 inch
is
76,2mm



Coyote op zes wielen

Maar ook deze kan in het groen.

DOOR FRED BACHOFNER

De achterkant van het vorige nummer van DE TANK was al een voorproefje. De Supacat Coyote is de 6x6-versie van de Jackal 2.

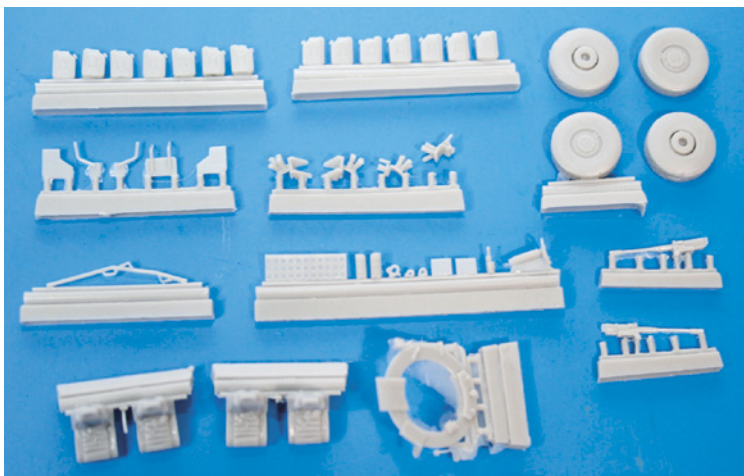
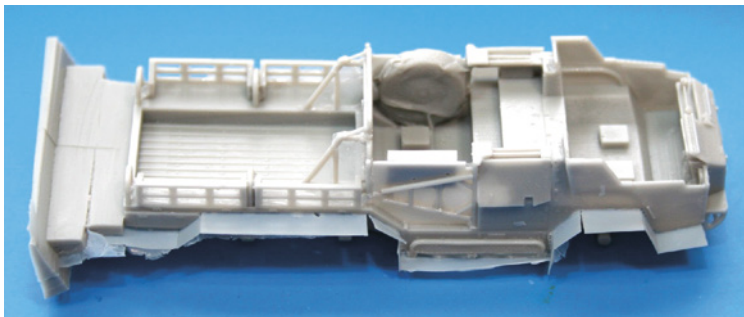
Het voertuig heeft verbeterde opties, vergeleken met de 4x4 Jackal. Het biedt ook een groter bereik en flexibiliteit en is bedoeld om langeafstandspatrouilles te ondersteunen. Het wordt ook gebruikt om troepen, uitrusting en voorraden te vervoeren. Het Britse leger bestelde meer dan 70 van deze voertuigen voor dienst in Afghanistan. De eerste Coyotes werden in 2009 afgeleverd. De Coyote is gebaseerd op het Supacat HMT 600 6x6-chassis.



Het voertuig is heel geschikt voor het woestijnterrein en heeft een laadvermogen tot 3000 kg. Het biedt plaats aan de bestuurder en drie passagiers en heeft een flexibele laadruimte aan de achterzijde. Het kan ook lichte aanhangwagens of artilleriestukken trekken. Het is een open voertuig waarbij de nadruk ligt op vuurkracht en vrij zicht in plaats van op bescherming. De Coyote heeft een voorziening voor twee door de bemanning te bedienen wapens. Het heeft een gewering en kan worden bewapend met verschillende combinaties van 12,7 mm zware machinegeweren, 7,62 mm machinegeweren en 40 mm automatische granaatwerpers. Extra is een optionele pantserkit die bescherming biedt tegen mijnexplosies, handvuurwapens en artilleriegranaatsplinters. De bescherming is beperkt en dus maakt de Coyote gebruik van zijn mobiliteit om contacten met de vijand te vermijden. De belangrijkste verdedigingsmechanismen zijn snelheid en manoeuvreren. Het heeft ook mogelijkheden voor het afvuren van rookgranaten. Het voertuig wordt aangedreven door een Cummins

6,7-liter turbodieselmotor met 180 pk. die gekoppeld is aan een automatische transmissie met 5 versnellingen. Luchttransport gaat minimaal door de C-130 Hercules of grotere militaire vrachtvliegtuigen.

Airfix heeft een 1/48 versie van dit voertuig als spuitgietmodel uitgebracht. Air Graphics volgde met een geheel giethars model in 1/72. Ik moet eerlijk zeggen dat de Coyote, evenals zijn voorganger de Jackal, nu niet op mijn netvlies stond als een voertuig dat ik kende en graag wilde bouwen. Dat zegt wat over mij en niet over het voertuig. Ik kende het gewoon niet. Mijn aandacht werd getrokken door een vraag van Air Graphics om de twee voertuigen (Coyote en Jackal) te bouwen en te voorzien van een



bouwbeschrijving. Die uitdaging wilde ik wel aangaan en ik vond de voertuigen ook best interessant. Gary (van Air Graphics) vond het goed en de Coyote en de Jackal denderden binnen.

DE BOUW

Beide voertuigen zijn qua opbouw vrijwel identiek, waarbij de Coyote een 6-wielvoertuig is met een lange achterbak. De body van het model voorziet al in het grootste deel van het verschil, de extra wielen en de langere bak. Het enige echte verschil tussen de onderdelen is een soort spatscherm tussen de twee achterwielen en de nummerplaat op de achterzijde van het voertuig.

Bij dit model was het de bedoeling om een bouwbeschrijving te produceren en omdat ik dat voor de Jackal ook had gedaan ging dat redelijk snel. In dit artikel ga ik wat meer in op wat andere zaken voor wat betreft het bouwen van beide voertuigen.

Het rek aan de achterkant is twee keer zo lang en ik had bij de Jackal al best moeite om alle flash daar goed weg te



T15

DOOR KEES BLIJLEVEN

De “namaak”tank van het Belgische leger.

Bezorgd om in het geval van een nieuw conflict de integriteit van zijn grondgebied te behouden begon België begin jaren dertig van de vorige eeuw met een ingrijpende herziening van zijn verdedigingssysteem. Toen de autoriteiten, trouw aan de traditie van neutraliteit van het koninkrijk, de grensversterkingen tot hun prioriteit maakten (vooral in het oosten), verwaarloosden ze evenmin de voortuitgang van de militaire motorisering en zeker de verwerving van moderne gevechtswapens. Begin 1933 was de Minister van Landsverdediging, Albert Devèze, van plan de oude Renault FT-tanks die na de Grote Oorlog waren verworven te vervangen door een nieuw pantservoertuig dat bedoeld was om de Ardeense gevechtseenheden te versterken.

HET BEGIN

In die tijd specialiseerde het Engelse bedrijf Vickers-Armstrong Ltd (in feite een conglomeraat ontstaan uit de fusie in 1927 van de bedrijven Vickers Ltd. en Armstrong-Whitworth & Co.) zich in het ontwerpen en vervaardigen van rupsvoertuigen van dit type en het was dan ook heel normaal dat de Belgische autoriteiten zich tot deze fabrikant wendden voor de aankoop van het nieuwe pantservoertuig. In eerste instantie toonden ze interesse in het Vickers 6-ton model, waarvan een prototype (aangeduid als Mark F) op verzoek van het Belgische leger speciaal was uitgerust met een Rolls-Royce 110 pk watergekoelde motor. Dit type werd echter door het Belgische leger,

vanwege de defensieve façade van het leger, als te duur en vooral te zwaar en te “offensief” beschouwd. Het werd dus afgewezen, waarna de belangstelling werd gericht op een lichter model, de Vickers-Carden-Loyd Light Tank Mark III (of “Model 1934” in zijn exportversie). Met een gewicht van amper 4 ton en bewapend met een enkel 7,7 mm machinegeweer was dit in feite meer een verkenningstankette dan een echte tank. De aanschaf van een beperkt aantal

Prototype van de Vickers-Carden-Loyd Light Tank Model 1935 zoals deze in 1935 aan het Belgische leger zou worden geleverd. De tank gebruikt het chassis en het onderstel van Model 1934, maar onderscheidde zich door de installatie van een nieuwe afgeknotte kegelvormige koepel op de plaats van de originele cilindervormige koepel.

